

1

Teniu oncles, vosaltres? La veritat és que esdevenir nebot no exigeix gaire esforç: només heu d'aconseguir que el vostre pare o la vostra mare, o tots dos, tinguin germans o germanes. A partir d'aquí, la feina més difícil queda enllestida, i podeu disposar automàticament dels vostres propis oncles i tietes. Jo en tinc tres. Bé, dos oncles i una tieta. Un dels oncles i la tieta són germans de la meva mare. L'oncle es diu Robert i està molt gras. Quan riu —i riu molt sovint— la panxa i les galtes li tremolen com la gelatina que la mare em prepara de tant en tant de postres quan he fet bondat; és a dir, poques vegades. El veig de tant en tant, l'oncle Robert, generalment quan hi ha una festa o un dinar familiar. Beu molt de vi, i la cara i el nas se li posen de seguida tan vermells com un semàfor dels que no et

permeten travessar el carrer. Quan ja està ben vermellot i content, sempre comença a explicar uns acudits que em fa l'efecte que han de ser molt divertits, però la mare li diu que tingui seny, que hi ha nens al davant, i el fa callar. És una llàstima: mai no he arribat a saber com acaben els acudits de l'oncle Robert.

L'oncle Robert sol anar amunt i avall acompanyat de la seva dona i la seva filla. La seva dona és molt baixeta i escanyolida i quasi mai no diu res. De fet, no en recordo ni el nom. A casa, els pares, en parlar d'ella, l'anomenen «la poqueta cosa». Un dia —em penso que celebràvem l'aniversari del pare—, l'oncle Robert es va presentar sense la seva dona. «Que no ha vingut la poqueta cosa?», vaig etzibar a l'oncle. De seguida vaig notar que el pare i la mare em llançaven unes mirades terribles, d'aquelles que et foraden amb orifici d'entrada i de sortida, i em van venir moltes ganes de plorar, però l'oncle va arrencar a riure i em va explicar que la poqueta cosa estava molt constipada, perquè les dones que són poqueta cosa es constipen molt sovint, i llavors s'han d'embolicar amb un mocador i desarse un parell de dies en un calaix de la tauleta de nit, però que

no cal amoïnar-s'hi perquè no és gens greu, i el millor de tot és que mentrestant no emprenyen i deixen els homes beure tranquils sense recordar-los l'existència del metge ni la del fetge. I mentre deia això, es mirava de reüll els meus pares, que continuaven fent una cara molt estranya, i tornava a esclafir a riure i a servir-se un altre got de vi. Jo estava molt content perquè veia l'oncle feliç i no vaig entendre gens per què aquella nit els pares em van castigar a anar-me'n al llit sense sopar i a no veure la «tele» durant una setmana. Me'ls estimo molt, els pares, però són ben estranys, de vegades.

La filla de l'oncle Robert i de la poqueta cosa és la meva cosina, o almenys això és el que m'han dit. Es diu Úrsula i té deu anys, com jo (bé, quan va començar aquesta història teníem deu anys, ara ja en tenim onze), però no m'agrada gens jugar amb ella. És una manaire insuportable i fa servir el meu Spiderman articulat per jugar a pares i mares amb una nina repel·lent que porta sempre arrossegant i que ella anomena Cristina, tot i que jo sé que en realitat es diu Barbie, perquè una nena de l'escola en té una d'igual. L'Úrsula pretén que l'Spiderman arribi de la feina rebentat, com si fos un

oficinista qualsevol, i que es dediqui a prendre el te (ecs!) i a parlar de bajanades amb la bleada de la Cristina. Com si no tingués superdolents per atonyinar i gent innocent per salvar! I no intentis fer-li entendre que els superherois tenen prioritats i que, a més, l'Spiderman ho té molt complicat per prendre el te amb la màscara posada. Així que intento raonar amb ella, la meva cosina comença a plorar com una boja, i quan els pares entren alarmats a la meva cambra, els diu cridant: «En Gerard no vol jugar amb miiiiii!» (Ah, sí: em dic Gerard; no us ho havia dit encara, però és que tinc moltes coses al cap i no puc estar per tot.) Llavors el pare em diu, fent aquella cara tan seriosa que sap fer quan la mare el mira: «Gerard! L'Úrsula és la teva convidada. Has de comportar-te com un noi ben educat i jugar amb ella sense rondinar». Així que tanquen la porta, l'Úrsula —que ha deixat de plorar amb la mateixa facilitat amb què havia començat— em fa un somriure de triomf i, au, tornem-hi: el pobre Spiderman ha d'escoltar com la Cristina li explica que ha anat a comprar al súper i ho ha trobat tot caríssim. Quina creu, les nenes!

La germana de la meva mare, la meva tieta, es diu Raquel. No està casada ni té fills. És quasi tan rodona com l'oncle Robert, i sempre que em veu té la dèria de pessigar-me les galtes —mira que no ho suporto!— i em petoneja tota la cara amb uns llavis gruixuts i llefiscosos, pintats d'un vermell molt fort, que em fan un cert fàstic. Però sempre em porta algun regal, o em dóna un bitllet de 10 euros d'amagat dels pares

(«perquè et compris el que vulguis, ratolinet!», diu) i això compensa, fins a un cert punt, les pessigades i els petons.

Ara bé, el meu oncle preferit és el germà del meu pare. Es diu Anastasi. Un nom ben curiós, oi? És clar que el meu pare —que, per cert, és escriptor i treballa a casa inventant-se novel·les, guions de televisió i coses per l'estil— es diu Desideri... Els meus avis devien tenir un sentit de l'humor força particular. La meva mare, en canvi, es diu Laura: un nom bonic, però poc original, què hi farem. L'oncle Anastasi és llarg i prim, porta unes ulleres molt gruixudes i un bigoti que sembla sortit del dibuix d'un llibre antic, tot cargolat i acabat en punxa. I és l'home més despistat que conec. Més d'un cop, en un bar, he vist com desembolicava el sucre, deixava els terrossos en un costat del platet i llençava el paper dins de la tassa de cafè. I se'l bevia! Em va dir una vegada que no havia après mai a conduir perquè, si anant a peu pels carrers, pensant en les seves coses, acostumava a topar amb les papereres, els fanals i els vianants, dalt d'un cotxe podria esdevenir una arma mortal. I, coneixent-lo, penso que no exagerava gens.